

прохання зробив мені бляшану ногу, до якої я незабаром звик, як до справжньої, — тим паче, що й слугувала вона мені не набагато гірше. Довідавшись про це, Лиха Відьма страшенно розлютилася: вона ж бо пообіцяла старій, що ми з моєю коханою ніколи не одружимося! І коли я знову виїшов рубати дрова, сокира вдруге вислизнула з мене з рук і відтягла праву ногу. Довелося ще раз звертатися до бляхаря й звикати до другої бляшаної ноги. По тому зачарована сокира відтягла по черзі ліву й праву руку, але я не здавався і теж замінив їх бляшаними. Тоді з волі Лихої Відьми сокира відтягла мені голову. Я подумав був, що це вже кінець, але й тут мене врятував бляхар: він випадково набрів на мене в лісі й швиденько змайстрував бляшану голову. Гадаючи, що ворога переможено остаточно, я працював тепер завзятіше, ніж будь-коли. Та я не узяв собі, яка підступна й жорстока Лиха Відьма. Вона домоглася таки свого: ще раз зачарувала мою сокиру, і та, вирвавшись із рук, розтягла навпіл мій тулуб. Бляхар і цього разу допоміг: зробив із бляхи тулуб і металевими суглобами з'єднав з ним мої бляшані руки, ноги й голову. Працювати я міг не гірш, ніж раніше, але — в тому-то й лихо! — втративши серце, я втратив і кохання до любої дівчини. Тепер мені було байдуже, виїде чи не виїде вона за мене заміж. Певно, вона й досі живе в тій старій — чекає, коли я з'явлюся й поведу її під вінець.

А проте лихо не без добра: я пішався своїм новим тілом — воно так виляскувало на сонці, й сокира була тепер не страшна, бо вже не могла поранити мене. Моє тіло боялося тільки одного: іржі. Звісно, я тримав

у хаті маслянку й раз у раз змащував собі суглоби. Та одного дня забув це зробити, і, як на те, мене захопила в лісі злива. Перше ніж я встиг подумати про небезпеку, мої суглоби заіржавіли, і я заляк на тому місці, де ви мене знайшли. Цілий рік я простояв не порушено, багато чого передумав і зрозумів: найбільше моє лихо в тому, що я втратив серце. Сповнений кохання, я був найщасливішою людиною в світі, але той, хто не має серця, не може кохати. Якщо великий Оз дасть мені серце, я повернуся до своєї нареченої й одружусь з нею.

Супутники з великою цікавістю вислухали розповідь Бляшаного Лісоруба, та коли він скінчив, Страхопуд зауважив:

— А я все одно проситиму для себе не серце, а молоко, бо ж дурень навряд чи знає, що робити зі своїм серцем.

— Ні, серце важливіше, — стояв на своєму Бляшаний Лісоруб. — Самий розум ще не робить людини щасливою, а на світі немає нічого кращого від щастя.

Дороті мовчала, бо не знала, хто з них має рацію. До того ж тепер її тривожило зовсім інше: хліба лишилося зовсім мало — ще раз поїсти вдвох із Тото, й козубець спорожніє. «Добре, звичайно, то Лісоруб і Страхопуд хліба не потребують, — подумала вона, — але ми з Тото не бляшані й не солом'яні і без їжі жити не можемо».

повітря в ній було набагато легше від того повітря, що назовні, й тигло кулю вгору.

— Мерщій, Дороті! — гукнув чародій. — Залазь, поки куля не шутонула під хмар!

— Зараз, от тільки виймаю 'Тото', — відповіла дівчинка.

Песик саме гавкав по площі за кицькою. Наздогнавши його і схопивши на руки, Дороті побігла до повітряної кулі.

Йй залишилося пробігти два-три кроки, Оз уже простяг до неї руки, щоб допомогти передіти через борти, коли раптом — трісь! — ливня лопнула, і куля зринула вгору без неї!

— Куди ж ви, спустіться! — загукала Дороті. — Не кидайте мене!

— Я не можу спуститися, дитинко! — гукнув у відповідь Оз. — До побачення!

— До побачення! — загорали мешканці Смарагового Міста, спостерігаючи, як повітряна куля з їхнім повелителем у конику стрімко лине до хмар.

Ніхто не знає, що сталося потім з Озом, великим і грізним чарівником. Він, мабуть, щасливо дістався до рідної Омахи й живе там і досі. Так чи так, мешканці Смарагового Міста вдячно згадують його і кажуть:

— Оз був нашим благодійником. За свого владарювання він збудував для нас це прекрасне Смарадове Місто, а відаетівши, заминив по собі гідного наступника — мудрого Страхопула.

